

Artista: Hendrick Terbrugghen (1588 Deventer- 1629 Utrecht).

Títol: Noi tocant la flauta.

Tècnica i data: oli sobre tela del 1621.

Època: S. XVII, Barroc holandès.

Museu: Staatliche Museen, Kassel.

Instrument: flauta dolça (aeròfon de bec i bisell).

Comentaris: la flauta és un instrument molt antic i comú a totes les grans civilitzacions. Aquest instrument és el resultat de l'evolució dels xiulets primitius fets d'os o de banyes d'animal perforats (al Museu Arqueològic de Bilbao se'n conserva un d'uns 8000 anys A.C. que pot fer quatre sons). La flauta dolça o de bec, que va aparèixer a Occident cap al segle XII, va tenir un gran desenvolupament des de l'època medieval amb els joglars i els ministrils, passant pel Renaixement (amb les flautes soprano, contralt, tenor i baix, que juntes feien polifonia) i fins al Barroc, en concerts, com per exemple el "Concert de Brandenburg núm.4", de J.S.Bach, on intervenen dues flautes dolces.

La flauta dolça era construïda de fusta, com la de la pintura, o d'ivori; primer tenia sis forats i després vuit (set superiors i un d'inferior). Avui dia també se'n fan de plàstic. No porten claus i els forats es tapen amb el dits. N'hi ha de diferents mides; la més usual és la soprano i la més aguda la sopranino, que és, per tant, la més petita. La flauta té dues parts, que en alguns models es poden separar: a) l'embocadura, amb la ranura al bec, per on entra l'aire, i el bisell, per on en surt una part, i b) el cos, amb els forats i el pavelló estret al final del tub.